

ἀχαρία ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀχαρία Ἡπ. Κέρκ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος (Ι).

1) Ἑλλειψις χαρᾶς Ἡπ. β) Δυστυχία Κέρκ. 2)
Ἀποστροφή ἀπὸ διασκέδασιν Κέρκ. 3) Τόπος ἄτερ-
πνος Κέρκ.: Ἐδῶ εἶναι ἀχαρία. 4) Ἀδυναμία σωματική
Ἡπ. 5) Ἀποκάρωσις, λήθαργος Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀχαριαίνω Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος (ΙΙ).

Γίνομαι ἄχαρος, θλιβερός: Ἄσμ.

Ἀχάριανε τὸ σπῖτι μου, ἀνόστισε ῥ-ῆ αὐλή μου.

ἀχάριστα ἐπίρρ. (Ι) σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχάριστος (Ι).

Μετ' ἀχαριστίας, ἀγνωμόνως: Μοῦ φέρθηκε πολὺ ἀχά-
ριστα.

ἀχάριστα ἐπίρρ. (ΙΙ) Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχάριστος (ΙΙ).

Χωρὶς νὰ χαρίσῃ τις καὶ, δηλαδή χωρὶς νὰ παραβλέ-
ψῃ, νὰ συγχωρήσῃ τι: Δὲν τοῦ ἀφίνει τίποτα ἀχάριστα. Τοῦ
τὸ φύλαγα καὶ δὲν τ' ἀφησα ἀχάριστα νὰ μὴ μὲ νομίζῃ γιὰ
κουτό.

ἀχαριστία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀχαρ-
στία Σάμ. ἀχαριστία Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀχαριστία.

Ἀρνησις τῆς ὀφειλομένης χάριτος, ἀγνωμοσύνη: Ἐ-
δειξε μεγάλη ἀχαριστία ὡς τὸν εὐεργέτην τὸν σύννηθ. || Παροιμ.
Ἀχαριστία ὡς οὐρανὸν κράζ' καὶ πάει Χαλδ. Συνών.
ἀνευχαριστία.

ἀχάριστος ἐπίθ. (Ι) λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀχά-
ριστους βόρ. ιδιώμ. ἀχάριστες Σκῦρ. ἀχάριστε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχάριστος.

1) Ὁ ἀπαρνούμενος τὴν ὀφειλομένην χάριν, ἀγνώμων
κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) Τσακων.: Ἀχάριστος ἄνθρωπος. Ἀ-
χάριστη γυναῖκα. Ἀχάριστο παιδί κοιν. || Γνωμ. Ἡ γῆ δὲν
παράγει χειρότερο πλάσμα ἀπὸ τὸν ἀχάριστο Θῆρ. Ἡ θά-
λασσα καὶ ὁ ἀχάριστος ποτε τοὺς δὲν χορταίνουσι Λεξ. Πρω.
Συνών. ἀνευχαρίστητος 2, ἀνευχάριστος 2. 2)
Ὁ μὴ αἰσθανθεὶς χαρὰν, ὁ μὴ χαρεῖς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ
Σκῦρ.: Ἀπέθανε ἀχάριστη, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ δῇ κάμμιὰ
χαρά.

ἀχάριστος ἐπίθ. (ΙΙ) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαριστός < χα-
ρίζω.

1) Ὁ μὴ χαρισθεὶς, ὁ μὴ δωρηθεὶς: Ἐφερε δῶρα, μὰ
τά'χει ἀκόμα ἀχάριστα. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ χαρίζων τι, ὁ
μὴ φιλότιμος: Ἀχάριστος, οὔτε στάχτη δὲ σοῦ δίνει.

ἀχάριτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέχαρ'τους Σάμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀχάριτος.

Ὁ οὐδεμίαν ὠφέλειαν φέρων, μάταιος: Ἀνέχαρ' του
πρᾶμα εἶν' αὐτό.

ἀχαρμάνιαστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρμανιαστός
< χαρμανιάζω.

Ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς εἰς χαρμάνι, ἐπὶ φύλλων καπνοῦ:
Ἀχαρμάνιαστα καπνά.

ἀχαρόκαυτος ἐπίθ. Πελοπν. (Πάτρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαροκαυτός < χα-
ροκαίωμαι.

Ὁ μὴ καεῖς ὑπὸ τοῦ Χάρου, ὁ μὴ θρηνήσας θάνατον
προσφιλοῦς οἰκείου: Μάννα ἀχαρόκαυτη Πάτρ. || Ἄσμ.

Χαροκαημένες χλίσβονται, χαροκαημένες κλαίνε,
ἑκείνες οἱ ἀχαρόκαυτες τρογῦρο τοὺς τηρᾶνε
ἀγν. τόπ. Συνών. ἀχαροπαίδευτος, ἀντίθ. χαρο-
καημένος.

ἀχαρολόγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχαρολόιστος Κέρκ.
Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρολογιστός
< *χαρολογίζομαι.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ζήσῃ ἄχαρος, νὰ δυστυχήσῃ.

ἀχαρομούρης ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος (Ι) καὶ τοῦ οὐς. μοῖρα.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἔχῃ ἄχαρη μοῖρα, νὰ ἀτυχήσῃ
εἰς τὴν ζωὴν τοῦ.

ἀχαρομούρης ἐπίθ. Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄχαρος (ΙΙ) καὶ τοῦ οὐς. μοῦτρο.

Ὁ ἔχων ἄχαρι, ἄσχημον πρόσωπον.

ἀχαροπαίδευτος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαροπαίδευτός
< χαροπαιδεύομαι.

Ὁ μὴ βασανισθεὶς ὑπὸ τοῦ Χάρου, ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου
δὲν ἀπέθανε οἰκεῖός τις. Συνών. ἀχαρόκαυτος, ἀν-
τίθ. χαροκαημένος.

ἄχαρος ἐπίθ. (Ι) κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄχαρους βόρ.
ιδιώμ. ἄχαρο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄχαρο Καπ. (Ἀνακ.)
ἄχαρο Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἄχαρε Τσακων. ἀνά-
χαρους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. χαρὰ ἡ τοῦ ρ. χαί-
ρομαι.

1) Ὁ μὴ αἰσθανθεὶς χαρὰν, δυστυχής, ἀτυχής κοιν.
καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Καπ. (Ἀνακ. Σινασσ.)
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.:
ἄχαρος ἄνθρωπος. Ἀχαρη γυναῖκα-κωπέλλα κττ. Ἀχαρο
παιδί κοιν. Ἀχαρη καὶ κακογραμμένη Κάρπ. Ἀχαρος ἐγέ-
νουμον (ἀτυχής ὑπῆρξα) Τραπ. Ἐρθεν κ' ἐδέβεν ἄχαρος
(ἔζησε χωρὶς νὰ χαρῇ) Κερασ. Χαλδ. Ἀχαρος ἐθάθε (ἀπέ-
θανε χωρὶς νὰ χαρῇ) Ὁφ. || Φρ. Ἐκη ἄχαρε (ἦτο ἀτυχής,
ἐπὶ ἀποθανόντος νέου) Τσακων. Μαῦρος κί ἄχαρος (ἐπὶ
δυστυχούς) Χαλδ. || Ἄσμ.

Γιὰ ἔτα τ' ἄχαρε κορμιὰ πῶς εἶναι ταιριασμένα,

οὐκ ποῦ ἔτονε καὶ ζωδανὰ εἶναι κί ἀποθαμένα

(ἔ=ἰδὲ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Καὶ σχετλιαστικῶς, ὁ καημέ-
νος! πολλαχ.: Πέθανε, ὁ ἄχαρος! Θράκ. (Τσακίλ.) Δὲν ἔχον,
ἄχαρι, κί ἀπὲ θὰ οὐδ'να! Ἡπ. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ
μὴ χαρῇ, νὰ ἀτυχήσῃ εἰς τὸν βίον τοῦ, συνήθως ἐν ἀραῖς
πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Νὰ φιλήσω
τὸ λειψανάκι σου, ἄχαρε κί ἀστέρωτε! Πρωπ. (Κύζ.) Ἀχαρε,
ποῦ νὰ μὴ σὲ χαρῇ ποῦ σ' ἔδει! Νίσυρ. Ἀχαρε κί ἀπλέρωτε!
Κερασ. Μαῦρος κί ἄχαρε! Τραπ. γ) Θωπευτικῶς κατ' ἀν-
τίφρασιν, ἐπὶ ἀξιοθαυμάστων: Τ' ἄχαρο τὸ παιδί, ντ' ὁμορφο
ἔν! Ὁφ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τὴνε τὴν ἄχαρη | ποῦ στάζει μέλι, ζάχαρι

Ἡπ.—Ποίημ.

Τὰ χελιδόνια τ' ἄχαρε | ἂν τύχῃ κί ἀπαντήσης,

νὰ μοῦ τὰ χαιρετήσης | μ' ἕνα γλυκὸ φιλεῖ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,43. 2) Ὁ μὴ παρέχων χαρὰν, εὐχα-
ρίστησιν, θλιβερός σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): Ἀχα-
ρος καὶ ψεύτικος κόσμος. Ἀχαρη ζωὴ σύννηθ. Καλύβι ἄχαρο
ΚΠαλαμ. Βωμ. 72 || Ἄσμ.

Ἐλα, παλαιὰ γαπητικιά, ὡς τὸν ἄχαρό μου γάμο
Κάρπ. || Ποίημ.

